

Ingers tankar

Säsongsöppning

Meningen var att årets torpöppning skulle ske genom ett dagsbesök. Men mågen och barnbarnet prop-sade på att vi skulle övernatta och så fick det bli.

Den femtiononde torpsåsongen inleddes på första maj. Prognosmakarna på SMHI hade lovat sol och värme och prognosen höll fram till söndagen.

Majsolen log och det var tjugofem grader varmt. Björkarnas skira flor fladdrade i den lätta vinden, vitsippor och Vincans blå violliknande blommor tävlade om utrymmet under lönnen. En och annan gullvissplanta hade stuckit upp. Det stormiga ovädret i mars hade gått obemärkt förbi.

Lönnens gröna blommor hade redan upp-täckts av några vimsiga humledrottningar som

festade loss på nektar innan de gav sig ut på jakt efter lämpligt ställe att etablera sig på.

Fönstren öppnades så de vårliga vindarna kunde dra igenom huset och vädra ut vintern. Sängkläder vädrades och värmdes i solen. Sängarna bäddades med lakanen vi haft med oss.

Damsugaren fick ta hand om de flugor som dött under vintern och låg på lit de parade under fönstren. Årets första måltid dukades upp under lönnen.

På kvällen lyssnade vi på Lundasångarna som hälsade våren. Datorn fick ersätta den obefintliga tv-apparaten. Efteråt fortsatte vi konserten med klassiska vårsånger på cd-spelaren varvat med Vivaldi och Corelli.

När det långsamt blev mörkare tände vi ljus och satt länge och pratade medan extraelemen-

Ingers tankar

tet gjorde ovanvåningen varm nog så vi kunde gå upp och lägga oss.

Följande morgon var det varmt i köket utan att vi behövt elda i järnspisen och frukosten var snart framdukad. Säsongens första.

En god frukost är underskattad som njutningsmedel. Fil och yoghurt med frukt och flingor, gott bröd med skinka och ost eller marmelad, varma croissanter med skivade jordgubbar och så en stor kopp kaffe.

Sedan är man redo för vad som helst.

Rabatten mot söder rensades. Studsmattan monterades upp. Barnbarnet plockade en bukett vitsippor.

Sommarskafferiet listades med allt som ska tas med nästa gång. Snart hade vi koll på hur huset skulle fungera fullt ut även i sommar.

Att se att man kan leva med en lägre standard än den man har i stan ger en speciell känsla.

Faktiskt en sorts trygghet när man märker hur tillvaron ändå fungerar och gör en tillfreds.

Trots att vissa saker tar längre tid upplevs ändå arbetet som vilsamt. Man gör allt med total närvaro. Och det upplevs inte som någon **skav-maxxing**.

Allt får ta sin tid. Trappsopningen, mattskakningen, dukningen, vattenhanteringen, matlagningen från scratch, måltiderna, diskandet vid utediskbänken, trädgårdsjobbet, vilostunderna...

Det finns tid att ingående studera närmiljön.

Bli varse de vilda djur som finns omkring oss, räkna in de olika fågelarterna, fascineras av mängden olika insektsarter och hur självsvåldigt vissa växter betar sig. Inse att det är väldigt många vi ska dela klotet med.

Hoppas nu att inte någon bensinransonering lägger hinder i vägen för årets kommande besök i det gamla huset.

